

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Διευθυντής : Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Συντάκτης : Ν. Α. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ, Άρ. 11, ΑΘΗΝΑ.

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ: Για την Ελλάδα και για την Κρήτη δρ. 10. Για το έξωτερικό δρ. χρ. 12 1/2. — Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συνδρομές (3 δρ. την τριμηνία). — Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ή δε στέλει μπροστά τη συνδρομή του.

20 ΛΕΦΤΑ ΤΟ ΦΥΛΛΟ. 20. — Τα παρασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας στη διπλή τιμή. **ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ** στην Αθήνα σ' όλα τα κιόσκια, και στις επαρχίες στα Πρακτορεία των Εφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

*Τὸ θάμα—Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια—Οἱ νέοι—
Τὰ συρτάρια τοῦ κ. Ὑπουργοῦ—Ὁ λο-
χαγὸς ποιητής.*

ΣΗΜΕΡΑ, λένε, κρίνεται ἡ τύχη τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τῆς πατρίδος καὶ αὐτὸ ἀναμένει καὶ νούρια αὐγὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Κ' ἐννοοῦνε τὴ σημερινὴ ἐκλογὴ. Ἐμεῖς οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο πιστεύουμε, γιατί δὲν πιστεύουμε σὲ θάματα, οὔτε σὲ νεκρανάσταδες. Ἐνα μονάχα καρτεροῦμε νὰ δοῦμε. Ἄν ἀπὸ τὴς κἀλπες σήμερα βγοῦνε καὶ μερικοὶ ἀνθρώποι μὲ κάπως πιὸ λεύτερη συνείδηση καὶ μὲ κάπως πιὸ μεγάλη ὁρεξὴ νὰ δουλέψουν εὐλικρινὰ γι' αὐτόνε τὸν τόπο. Ἄν τύχει καὶ γίνῃ αὐτό, θὰν τὸ πα-
ροῦμε γιὰ θάμα, γιατί δὲν εἶδαμε νὰ γίνῃται καμιά σοβαρὴ δουλιὰ ὥστε ἓνα τέτιο πράμα νὰ μᾶς τὸ παρουσιάσῃ αὐριο γιὰ φυσικὰ

ΓΙΑ νὰ φύγῃ ἓνας λαὸς ἀπὸ τὴν κακιὰ συνήθεια, τὰ πατροπαράδοτα, κάποιος μεγάλος κλονισμὸς πρέπει νὰ τοῦ γίνῃ μέσα του. Ἡ νὰ κατεβοῦνε στὸ λαὸ ἀνθρώποι σοφaroὶ νὰν τὸν δασκαλέψουνε, νὰν τὸν φωτίσουνε, νὰν τοῦ ἀνοίξουνε τὰ μάτια, ἢ νὰ γίνῃ μιὰ ἀληθινὴ ἐπαναστάση ποὺ νὰ τὸν ξετοπίσῃ, νὰν τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὸ δρόμο του, νὰν τοῦ ἀνοίξῃ καὶνούριους δρόμους καὶ καὶνούριους ὁρίζοντες.

Τὸ πρῶτο ὁ λαὸς μᾶς δὲν τὸ χάρηκε ἀκόμα. Τὸ δεύτερο, τὴν ψευτοεπαναστάση, τὴν καμάρωσιν νὰ πνίγεται μέσα σὲ σωρὲ καϊνούρια γαλόνια. Κ' εἶσαι τ' εἶχες Γιάννη, τ' εἶχα πάντα. Τίποτα δὲν ἄλλαξε. Νά, καὶ ὁ λόγος ποὺ δὲ θὰ ξαφνιαστοῦμε καθόλου ἂν αὐριο ἀπὸ τὴς κἀλπες ξεπη-
δήσουν ὅλ' οἱ παλιοὶ ἁμαρτωλοί.

ΚΑΤΕΒΗΚΑΝΕ καὶ μερικοὶ νέοι ἄντρες στὸν ἐκλογικὸ ἀγῶνα. Ἀρκετοὶ μάλιστα. Πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ξέρουμε καὶ ἔχουμε πεποθήσῃ καὶ στὴ μόρφωσή τους καὶ στὸ χαραχτήρα τους καὶ στὴν καλὴ τους θέλησιν νὰ δου-
λέψουνε γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ. Νὰ δοῦμε ὅμως πόσοι ἀπ' αὐτοὺς θὰ πιτύχουνε καὶ πόσοι ἀπ' αὐτοὺς, πιτυχαίνοντας, θὰ μπορέσουνε νὰ μείνουν καὶ μέσα στὴ Βουλὴ τίμιοι

ἀγνοί, ὁρεξάτοι γιὰ δουλιὰ—ἂν κρατήσουνε δηλ. καίνα ποὺ μᾶς τάζουνε σήμερα.

Γιατὶ μὴν ξεχνάτε πὼς καίνας ποὺ πολιτεύεται μοιάζει μὲ τὸ φτωχὸ ποὺ οὐνεφεύεται νὰποχτήσῃ περιουσία γιὰ νὰν τὴ μοιράσῃ σ' ὅλους τοὺς φτωχοὺς, καὶ ἅμα ἐπὶ στραβοῦ διαδόλου τὴν ἀποχτήσῃ γίνῃται τρομερὸς ἐγωλάτης.

ΕΧΕΙ, λέει, ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας στὰ συρτάρια τοῦ δικαιολογητικὰ χαρτιά γιὰ τὸν κάθε καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου ποὺ ἔπαψε καὶ θὰν τὰ παρουσιάζῃ μεθαῦριο στὴν Ἐθνοσυνέλευσιν. Καὶ τὸν πιστεύουμε. Γιατὶ ποτὲ δὲν τὸ φανταζόμασταν πὼς ἓνας Ὑπουργὸς θὰ φορτωθεῖ μιὰ τόσο βάρει ἐστὺνη στὴ σάχη του, πύοντας, μὲ τὸ ἔτσι θέλω, ἱκανοὺς ἐπιστήμονες. Μὰ θέλαμε νὰ ξέρουμε, ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἔχει τὰ συρτάρια τοῦ δικαιολογη-
τικὰ χαρτιά καὶ γιὰ μερικοὺς ἀνίκανους καθηγητάδες ποὺ τοὺς κράτησε στὸ Πανεπιστήμιο, ρεζίλευοντας, ἔτσι καὶ μουντζουρώνοντας τὴν «ἐκκαθάριστὴ»;

Γιὰ τὸν κ. Μιστριώτη λ. χ. τί δικαιολογητικὰ χροτιά θὰ μπορέσῃ νὰ παρουσιάσῃ; Τοὺς «Ῥητορικοὺς λόγους» τοῦ ἢ τὴς ἀνοησίας ποὺ σκληρίζῃ καθεμέρα σὲς ἑφημερίδες;

ΕΙΧΕ ἀναγγελθεῖ (ραταπλὰν πλὰν πλὰν!) πὼς ὁ λο-
χαγὸς ποιητὴς κ. Φ. Πανῆς θὰ μιλοῦσε στὴ Στρατιωτικὴ Λέσχῃ γιὰ ποίησιν καὶ γιὰ πατριδα. Εὐτυχῶς οἱ ἀξιωματι-
κοὶ ἀπειτήσανε νὰ μὴ γίνῃ ἡ περίφημη αὐτὴ διάλεξι (νὰ μὴν τοὺς γίνῃ δηλ. αὐτὸ τὸ ρεζίλιμα) καὶ ἔτσι ὁ κ. λοχα-
γὸς ποιητὴς ἀπόμεινε νὰ ψέλνῃ τὰ ἡρωϊκὰ κατορθώματα (τοὺς στρατιωτικοὺς δηλ. προδιεχασμοὺς) τοῦ κ. Ζορμπᾶ ποὺ τὸν ἐδιόρισε καὶ ποὺ νὰν τὸν χαιρέται.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΤΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

(Βασιλιάς Ἀνήλιαγος—Δολίττα—Τὸ Αἶνιγμα)

Ὁ στίχος τοῦ κ. Πολέμη ἔχει πολλές συμπά-
θειες στὸν καλὸ κόσμον τῆς κοινωνίας μᾶς, καὶ τοῦτο εἶναι ἄσφαλτο δείγμα πὼς τὸ ἐξωτερικὸ του λοῦ-
στρο σκεπάζῃ τὴν πιὸ ἀνούσια ποιητικὸφαντὴ ρο-
μάντσα. Μιὰ τέχνη παιδικὴ δίνει τὸ τραγούδι τοῦ κ. Πολέμη, μιὰ ψεύτικη διακόσμηση, ἓνα μάτι ὄζω ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ αἴσθησιν, μιὰ πλημμελὴς γλυκανά-
λατης λεπτότητας, ἓνας ἀέρας στανικὸς σὰν ἀπ' ἀ-
νεμιστήρι, μιὰν ἄχρωμη ἀντίληψιν τῆς φύσεως, μιὰν ἀτονία τῆς ἐμπνεύσεως, ποὺ ὅλα τὰ θλίβει τὸ ἀρμο-
νικὸ βερνίκι τῆς ρίμας του, μιὰς ρίμας ποὺ στὰ χέρια του κατάντησε φοβερὸς δυνάστης τῶν νεύρων τοῦ κάθε ἀναγνώστη ἢ θεατῆ.

Ὁ «Βασιλιάς Ἀνήλιαγος» δὲν εἶχε φυσικὰ ἄλλον λόγον νὰ γραφτῇ, παρὰ γιὰ τὸ μαστόρεμα καμιας χιλιάδας καϊνούργιων στίχων τέτοιας ποιό-
τητας. Ἡ παράδοση ποὺ πῆρε ὁ ποιητὴς γιὰ μῦθον τοῦ ἔργου του, στραγγαλιστικὴ ἀπὸ μέρος του, ξε-
ζουμίστηκε χωρὶς νὰ βγάλῃ ἔστωντας καὶ μιὰν ἀ-